

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: M.D.**, nar. X, bytem T., P.B. 2752, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem, se sídlem v Teplicích, ul. 28. října 851/26, **proti žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 2.7.2012, č.j. 6281/12-1500-506118,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „původní žalovaný“) ze dne 2.7.2012, č.j. 6281/12-1500-506118, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) ze dne 23.12.2011, č.j. 322623/11/214912506383, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a zastaveno odvolací řízení podle § 113 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), neboť odvolání bylo podáno po lhůtě. Odvolání směřovalo proti platebním výměrům na daňové penále na dani z příjmů fyzických osob ze dne 17.12.2010, č.j. 252355/10/214912505690, 252357/10/214912505690, 252358/10/214912505690,

252343/10/214912505690, 252344/10/214912505690, 252345/10/214912505690,
252359/10/214912505690, 252346/10/214912505690, 252347/10/214912505690,
252348/10/214912505690.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ustanoveními § 5, § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

V žalobě žalobce popsal dosavadní průběh řízení a uvedl, že plná moc ze dne 21.11.2011 byla posouzena původně žalovaným nesprávně, neboť v textu je uvedeno, aby zástupce vykonával veškeré možné úkony, podával odvolání, a činil další úkony, podával opravné prostředky řádné a mimořádné. Rozhodnutí odvolacího orgánu tak mělo být doručeno zástupci žalobce a nikoliv žalobci. Důvodem pro zamítnutí odvolání a pro zastavení odvolacího řízení je tvrzení správce daně, že platební výměry byly doručeny dne 2.1.2011 a odvolání, která byla podána dne 7.12.2011 byla podána po odvolací lhůtě. Na doručence je však uvedeno datum 4.1.2011 a údaj VHOZEN DO SA. Z jakého údaje dovodil správce daně doručení výměrů dne 2.1.2011 nelze zjistit. Správce daně ani původní žalovaný se nezabývaly žádným z důvodů uvedených v odvolání ze dne 29.11.2011 ani v odvolání ze dne 17.1.2012, čímž došlo k porušení ustanovení § 102 odst. 2 a § 116 odst. 2 daňového řádu. V daném případě vznáší žalobce námitku promlčení, neboť uplynula promlčecí doba k vyměření penále v žalobě uvedenými platebními výměry. Dále je dle žalobce nesprávně vypočteno penále, které je fakticky prekludováno, neboť lhůta pro vyrozumění daňového dlužníka o předpisu penále, která je zakotvena v ustanovení § 63 odst. 4 věty čtvrté zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“), představuje prekluzivní lhůtu, po jejímž marném uplynutí není možné vydat platební výměr na daňové penále, aniž by to musel daňový subjekt namítat. Přesto, že uplynula u devíti z deseti případů (platebních výměrů) lhůta pro vybrání nedoplatku na dani, a to u zdaňovacích období roků 1996 až 2004, bylo platebními výměry správce daně na penále ze dne 17.12.2010 vyměřeno žalobci penále. Dále žalobce namítl, že byl v předchozím řízení nesprávně doručován exekuční příkaz, neboť byl doručován přímo žalobci a nikoliv zástupci. K doručení exekučního příkazu ze dne 30.8.2008 zástupci daňového subjektu došlo až dne 1.2.2008, tedy po uplynutí promlčecí doby.

Původní žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Po rekapitulaci dosavadního řízení poukázal na to, že všechny platební výměry byly žalobci odeslány společně, dne 2.1.2011 po uplynutí desetidenní úložní lhůty byly platební výměry doručeny v souladu s ustanovením § 17 ZSDP, § 47 a § 264 daňového řádu. Odvolací lhůta běžela do dne 1.2.2011, platební výměry nabyly právní moci dne 2.2.2011. Odvolání podané 7.12.2011 bylo proto podáno pozdě. Nad rámec odvolacích námitek žalobce v žalobě uvedl, že dne 4.7.2012 bylo přímo žalobci doručeno žalobou napadené rozhodnutí, které však nebylo doručeno řádně, neboť na základě plné moci ze dne 21.11.2011 doručené správci daně dne 23.11.2011 mělo být doručováno právnímu zástupci. K tomu původní žalovaný poukázal na své sdělení ze dne 27.7.2012 adresované právnímu zástupci s tím, že v něm dostatečně vysvětlil, proč bylo doručováno v souladu se zákonem.

Na vyjádření původního žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž uvedl, že správce daně vystavil platební výměry na penále, a přesto, že nebyly řádně doručeny žalobci, nepodařilo se žalobci žádným z uplatněných prostředků obrany (odvolání, neúčinnost doručení, obnova řízení, přezkoumání), dosáhnout toho, aby byly jeho námitky nestranně posouzeny a vyvozeny následky odpovídající platné právní úpravě. Původní žalovaný navíc i nesprávně posoudil rozsah zmocnění obsaženého v plné moci ze dne 21.1.2011, neboť pokud původní žalovaný dospěl k názoru, že plná moc nebyla udělena pro podání odvolání a odvolací řízení, byl povinen podle § 28 odst. 2 daňového řádu vyzvat zmocnitele k vyjádření, k jakým úkonům, řízením nebo jiným postupům se plná moc vztahuje. Původně žalovaný tak neučinil a zkrátil žalobce na jeho právech podle čl. 36 a 37 Listiny.

Ve vyjádření ze dne 3.6.2013 žalobce uvedl, že předkládá listiny, které byly doručovány správcem daně před vystavením exekučního příkazu ze dne 30.8.2007 a po vydání tohoto exekučního příkazu. Těmito listinami je dokázáno, že správce daně respektoval plnou moc založenou u správce daně před i po 30.8.2007, jen právě pro doručení exekučního příkazu ze dne 30.8.2007, tuto plnou moc nerespektoval a odeslal tyto listiny přímo žalobci. K důkazu žalobce navrhl výslech pracovníků správce daně M.M., J.Ž., vyjádření ze dne 8.3.2007, rozhodnutí ze dne 16.5.2007, rozhodnutí ze dne 17.7.2007, výzvu ze dne 28.8.2007, doplnění ze dne 19.9.2007.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu odkázal na dosavadní podání a uvedl, že mu jde o věcný přezkum jím rozporovaných platebních výměrů z prosince 2010, když se tohoto věcného přezkumu nedomohl přes řadu jím uplatněných procesních prostředků v daňovém řízení. Trvá na tom, že dotyčné platební výměry nebyly vydány v souladu se zákonem, a to zejména s ohledem na marné uplynutí promlčecí lhůty k doměření daňové povinnosti. Žalobce nechápal, jak mohly být vydány tyto platební výměry za situace, když v dubnu 2010 bylo správcem daně vydáno rozhodnutí o zastavení daňové exekuce pro úhradu daňových pohledávek včetně příslušenství a když v září 2012 ještě od správce daně obdržel potvrzení o zániku zástavního práva. V tomto skutkovém stavu žalobce shledává zásadní rozpor.

Žalovaný se z jednání řádně omluvil a zaslal soudu vyjádření, v němž setrval na dosavadním stanovisku původního žalovaného.

Soud z vlastní iniciativy podle § 52 odst. 1 s.ř.s., provedl důkaz výtiskem internetové stránky České pošty, s.p. na adrese www.ceskaposta.cz/rady-a-navody/prehled-pouzivanych-zkratek.cz, z něhož zjistil, že zkratka „SA“ znamená nevracet, vložit do schránky.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že se nezabývalo všemi důvody odvolání, soud uvádí, že takovouto vadu neshledal. Rozhodnutí je přezkoumatelné a původní žalovaný vyložil, proč se nezabýval, vzhledem ke svému právnímu názoru ohledně omezeného přezkumu, všemi námitkami. Soud se správností tohoto právního názoru bude zabývat níže.

Soud si vyžádal u původního žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného doručování žalobou napadeného rozhodnutí žalobci. Plnou moc ze dne 21.11.2011 udělenou žalobcem právnímu zástupci lze rozdělit do několika částí. První část obsahuje obecná zmocnění k celé řadě úkonů, včetně podání odvolání avšak výslovně je v ní hned v úvodu uvedeno, že se vztahuje k zastupování před Finančním úřadem v Ústí nad Labem. Takováto plná moc jistě opravňuje právního zástupce žalobce podat odvolání proti rozhodnutí správce daně, neopravňuje ho však k zastupování v odvolacím řízení. V další části je však tato plná moc udělena i v rozsahu práv a povinností několika konkrétních procesních předpisů, včetně zákona o správě daní a poplatků a dále i jiných právních předpisů. Samostatná část plné moci je vymezena i pro zastupování před Ústavním soudem a před Mezinárodním soudem pro lidská práva ve Štrasburku. Soudu je znám právní názor uvedený v komentáři Baxa, J., Dráb, O., Kainová, L., Lavický, P., Schilerová, A., Šimek, K., Žiškova, M.: Daňový řád. Komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2011, k § 27 odst. 3, jehož se dovolává původní žalovaný a v němž je uvedeno, že: „*Bude-li tedy např. plná moc znít na zastupování při správě daní před Finančním úřadem v Berouně, budou účinky této plné moci zachovány i v případě, že Finanční úřad v Berouně dožádá provedení výsledku svědka Finanční úřad ve Vlašimi, v případě, kdy bude místní příslušnost pro podjatost ředitele Finančního úřadu v Berouně delegována na Finanční úřad v Hořovicích, ale též v případě, kdy bude dokončení daňové kontroly z důvodu nečinnosti Finančního úřadu v Berouně aťrahoováno Finančním ředitelstvím v Praze. Pokud však bude podáno odvolání proti platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem v Berouně, a toto nebude rozhodnuto v rámci autoremedury (tj. tímto finančním úřadem), nebude již zmocněnec na základě této plné moci oprávněn daňový subjekt zastupovat v rámci odvolacího řízení prováděného Finančním ředitelstvím v Praze.*“

Tento právní názor je bezpochyby platný a byl by platný v dané věci, kdyby plná moc obsahovala jen první část vztahující se k zastupování v řízení před Finančním úřadem v Ústí nad Labem. Nicméně není možno pominout část druhou, která je formulována tak obecně, že ji nelze definovat jinak, než jako neomezenou generální plnou moc. Z tohoto důvodu mělo být aplikováno původním žalovaným ustanovení § 41 odst. 1 daňového řádu, které stanoví, že má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování. Původní žalovaný tedy měl doručovat rozhodnutí o odvolání zástupci žalobce. Soud konstatuje, že plná moc je koncipována nešťastně, ale lze ji vyložit a soud musel akceptovat námitky žalobce vůči nesprávnému postupu původního žalovaného. Soud tuto plnou moc po uvedeném vyhodnocení akceptoval jako dostatečnou i pro řízení před zdejším soudem.

Soud však uvádí, že žalobce nijak nespecifikoval, v čem by ho mělo zkrátit na právech nesprávné doručování žalobou napadeného rozhodnutí, resp., v čem by měla být jeho práva zkrácena. Ze setrvalé judikatury Ústavního soudu i správních soudů (srov. např. nález ÚS ze

dne 22.2.2011, I. ÚS 2849/07, www.usoud.cz; rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 17.2.2009, 2 As 25/2007, www.nssoud.cz) vyplývá, že v případě nesprávného doručování, není nutno doručování opakovat, jestliže se písemnost dostala prokazatelně do rukou opominutého účastníka (adresáta). Vzhledem k tomu, že právní zástupce podával nyní projednávanou žalobu, je zřejmé, že nejméně v den podání žaloby měl žalobou napadené rozhodnutí k dispozici. Soud tak počítal lhůtu pro podání žaloby a k uplatnění žalobních bodů podle § 72 odst. 1 s.ř.s. právě od tohoto okamžiku.

K dalšímu rozsahu soudního přezkumu soud poukazuje na ustálenou judikaturu správních soudů ohledně přezkumu rozhodnutí, jimiž bylo odvolání zamítnuto pro opožděnost. Z této judikatury lze poukázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.4.2012, č.j. 5 As 111/2011-87, www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že: „*V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, též rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).“*

V návaznosti na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu se soud zabýval ve věci tím, zda zde byly důvody pro zamítnutí odvolání pro opožděnost, nikoliv však věcnými námitkami žalobce ohledně promlčení, výpočtu penále či námitkami vztahujícími se k předchozím řízením.

Podle § 17 odst. 5 ZSDP nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, uloží doručovatel písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a příjemce o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si příjemce písemnost do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se příjemce o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže správce daně i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu správci daně a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce správce daně.

Podle § 264 odst. 1 daňového řádu se řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší.

Vzhledem k účinnosti daňového řádu od 1.1.2011 se na danou věc vztahuje i ustanovení § 47 odst. 2 a 5 daňového řádu, které uvádí, že nevyzvedne-li si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů od jejího uložení, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručitou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Písemnosti, u nichž marně uplynula lhůta pro jejich vyzvednutí, vhodí osoba provádějící doručení do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže to správce daně předem vyloučí. Není-li takové schránky,

nebo je-li tento způsob seznámení adresáta s obsahem písemnosti správcem daně vyloučen, písemnost se vrátí odesílajícímu správci daně.

Podle § 33 odst. 4 daňového řádu připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu kratší než jeden den.

Podle § 51 odst. 1 daňového řádu doručení písemností, které se doručují do vlastních rukou nebo jejichž převzetí má být potvrzeno adresátem, potvrdí doručující řádně vyplněnou doručenkou, která je veřejnou listinou.

Z doručenky ke shora uvedeným platebním výměrům vyplývá, že poštovní zásilka do vlastních rukou obsahující tyto platební výměry byla uložena dne 23.12.2010 a dne 4.1.2011 byla vhozena do poštovní schránky žalobce. Údaj na doručence „VHOZENO DO SA“ je dostatečně jasný, aby z něj bylo možno bezpochyby dovodit, že zkratka „SA“ znamená schránka. Poslední den desetidenní lhůty podle § 47 odst. 2 připadl na neděli dne 2.1.2011 a podle ustanovení § 33 odst. 4 daňového řádu se konec lhůty posunul na den 3.1.2011, od tohoto dne počala běžet 30-ti denní lhůta k podání odvolání, která uplynula marně dne 2.2.2011. Jak vyplývá ze správního spisu odvolání byla podána až dne 7.12.2011, tedy zjevně dlouho po lhůtě stanovené zákonem. Soud konstatuje, že shora uvedené platební výměry nabyly právní moci až dne 3.2.2011 a nikoliv dne 2.2.2011, jak uvádí původně žalovaný, avšak tato skutečnost nemá na projednávanou věc vliv. Skutečnost, že došlo ke vhození poštovní zásilky s předmětnými platebními výměry do poštovní schránky žalobce dne 4.1.2011, a toto bylo na doručence vyznačeno, nemá na běh shora uvedených lhůt rovněž vliv. Nelze než uzavřít, že úvaha původního žalovaného o opožděnosti odvolání byla správná.

Soud z tohoto důvodu neprováděl důkazy navržené žalobcem, a to žádostí ze dne 21.1.2008, která je založena na č.l. 19 spisu, exekucním příkazem ze dne 30.8.2008, který je založen na č.l. 20 až 22 spisu, z důvodu, že těmito důkazními prostředky by měla být prokázána oprávněnost žalobcovy námitky promlčení jeho daňových povinností, neboť vzhledem k rozsahu přezkumu soudem by tyto důkazy směřující k samotné daňové povinnosti nemohly přinést změnu shora uvedených právních závěrů. Stejný závěr pak platí i ohledně důkazů navržených ve vyjádření žalobce ze dne 3.6.2013, č.l. 43, z důvodu, že správce daně běžně komunikoval v daňovém řízení ve vztahu k žalobci prostřednictvím jeho právního zástupce, zatímco toliko v případě exekucního příkazu jednal z pohledu žalobce nepochopitelně přímo se žalobcem, neboť se nevztahují k nyní přezkoumávanému řízení.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 17. září 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová